

Rapport til Arbejdsløshedsmomentet, men saa er det jo heller ikke et nyt Standpunkt, det ærede Medlem har fundet paa, thi det er i Virkeligheden det Standpunkt, hvorpaa det Lovforslag staaar, som vi forhandle i dette Øjeblik. Thi naar Lovforslaget taler om at yde Statsbidrag til Understøttelseskasser for arbejdsløse, er der jo i Virkeligheden Tale om at yde Statsbidrag til Arbejdernes egen Forsikring mod Arbejdsløshed, og dette rammer altsaa det samme Princip, ud fra hvilket det ærede Medlem mener, at man maaske vil kunne løse dette Spørgsmaal. Der er saaledes ikke større Afvigelser i Meningerne om, hvorledes denne Sag skal løses. Vi mene nemlig, at det er naturligt at knytte denne Sag til de bestaaende Fag- og Arbejderforeninger, medens man maa forstaa det ærede Medlems Modstand herimod derhen, at han mener, at naar vi skulle til at løse Spørgsmaalet, maa det ske derigennem, at der oprettes særlige Understøttelseskasser for arbejdsløse. Jeg tror ganske vist, at den af os foreslaaede Vej er langt at foretrække; den har den meget store Fordel, at den bygger paa de Organisationer, som bestaa og allerede have erhvervet sig en Del Erfaring, og disse Organisationer have ganske naturligt som et af deres Formaal at søge at fordele Arbejdskraften og derved forringe Arbejdsløsheden, og det er derfor ganske naturligt, at man saa knytter Forsikringen mod Arbejdsløshed, altsaa mod den Arbejdsløshed, man ikke er i Stand til ved Hjælp af andre Midler at forhindre, til de samme Organisationer. Jeg tror, det vil være naturligt at gøre det eller i hvert Tilfælde sætte Forsikringen i en meget nøje Forbindelse med dem. Men hvorledes det skal føres ud i Enkelthederne over for den, man kan næsten sige Mistænksomhed og Uvillie, der hersker mod Arbejderorganisationerne, kan være Genstand for Forhandling. De Herrer, der ere Modstandere af Arbejderorganisationerne eller Modstandere af dette Forslag, kunne jo selv sige, hvorledes de mene, man bør ordne Forholdet, og hvis man saa kan naa til en Løsning eller et Standpunkt, med Hensyn til hvilket man maa indrømme, at der herigennem vil kunne gøres noget meget betydeligt for at hindre den ved Arbejdsløsheden fremkaldte Nød, kan jeg forsikre, at Forslagsstillerne ville være meget villige til at arbejde med ogsaa paa dette, selv om de, som jeg siger, maa anse det Princip, der er nedlagt i det af os fremsatte Forslag, for at være det rigtige.

Jeg kunde tænke mig, at det ærede Medlem, som her fører Ordet paa Flertallets Vegne, tænkte omtrent saaledes: Vi ere betænkelige ved at stille Lovgivningsmagten i direkte Rapport til Arbejdsløshedsmomentet, og at han videre tænkte omtrent saaledes som en tidligere Indenrigsminister af Højre tænkte: Vi kunne ikke stille os saaledes fra Statens Side, at vi anerkende Borgernes Ret til at faa Arbejde og derigennem Statens, Samfundets Pligt til at understøtte dem, der ikke kunne finde Arbejde; det er en Opgave, vi ikke ville tage op, en Opgave vi ikke anerkende paahviler Samfundet. Hvis man stiller sig paa dette Standpunkt, erkender man i Virkeligheden, at den nuværende Samfundsform har spillet fallit, idet man erkender, at den ikke kan skaffe hæderligt Udkomme til alle Samfundets Medlemmer, vel at mærke til alle dem, som sely ville anvende de Kræfter, de sidde inde med, til Arbejde for deres eget Vel og til Samfundets Fremgang. Altsaa naar et Samfund ikke er i Stand til at skaffe alle Beskæftigelse, som ville og kunne arbejde, mener jeg, at saa har dette Samfund i Virkeligheden derigennem erkendt, at der er noget bundforkert ved hele dette Samfunds Ordning. Thi det er dog ganske urimeligt, at man vil paalægge Samfundsborgerne alle de Pligter, man finder det rigtigt og nødvendigt at paalægge dem, naar man ikke samtidig sikrer dem Udkommet, og sikrer dem Udkommet uden at sætte et anden Klasses Stempel paa dem. Det blev i sin Tid klart og tydeligt udtalt af daværende Indenrigsminister Hørring, at saadan saa den daværende Regering paa det, saaledes saa Højre paa det, man vilde ikke anerkende at have en saadan Pligt. Det kunde derfor interessere mig at høre, om den nuværende Regering og det nuværende Flertal stiller sig paa samme Maade og siger: Vel have de enkelte Staten tilhørende en Pligt til at rette sig efter Statens Love, men vi anerkende ikke Statens Pligt til at skaffe dem Arbejde, og skaffe dem deres Udkomme; vi anerkende ganske vist — det ere vi nødte til i Henhold til Grundloven — Samfundets Pligt til at understøtte dem, der ikke kunne klare sig selv, men saa maa de naturligvis ogsaa finde sig i, at der sættes det Stempel paa dem som Borgere, der ikke have Villie til at klare sig selv.

Det er jo nemlig ganske urigtigt, hvad det ærede Medlem for Skjoldelev (J. Nielsen) fortalte os i Forgaars, at Arbejdsløshed er noget, man har kendt ligesaa langt